

Arrest

nr. 196 718 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Kerkstraat 38
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van respectievelijk Armeense nationaliteit en onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enerzijds onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissing van 17 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2008 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 26 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij

arrest nrs 40 915 en 40 920 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 16 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 mei 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 april 2014 wordt een administratief verslag opgesteld naar aanleiding van een vreemdelingencontrole en de vaststelling van illegaal verblijf en zwartwerk. Op 16 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar.

Op 2 juni 2014 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 15 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 januari 2015. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in die bij arrest nr. 196 717 van 15 december 2017 het beroep verwerpt.

Op 3 september 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor verzoeker en het minderjarig kind neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 december 2014 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor verzoekster neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 december 2014 de beslissing waarbij de aanvraag zonder voorwerp wordt verklaard. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing, aan verzoekers ter kennis gebracht op 16 januari 2015 en waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.09.2014 werd ingediend door :

S., A. (R.R. ...)

Geboren te Erevan op (...)1985

en minderjarig kind:

S., M. (R.R. ...)

Geboren te Brasschaat op (...)2009

Nationaliteit: Armenië (Rep.) adres : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene beide landstalen vlot zou beheersen, dat betrokkene verscheidene cursussen Nederlands volgde (zie deelcertificaten), dat betrokkene een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie attest van deelname), dat betrokkene via een interimkantoor gewerkt heeft toen hij daartoe het recht had (zie schrijven Randstad Belgium nv), dat getuigenverklaringen waarin met veel lof over betrokkene gesproken wordt voorgelegd worden, dat de

dochter van betrokkene lid is van de Gymnastiek Federatie Vlaanderen vzw en op de laatste competitie brons behaalde, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 18 september 2009, hij diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 maart 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 04 maart 2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar 6 maand 8 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet bekend zou zijn bij het gerecht of de politiediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er wordt aangehaald dat het dochttertje van betrokkene school loopt in België (zie schooldocumenten) en voortreffelijk Nederlands spreekt. Vooreerst merken we op dat het dochttertje van betrokkene nog niet schoolplichtig is. Een kind is in België pas leerplichtig op 01 september van het kalenderjaar waarin het kind 6 jaar wordt, in casu is M. pas schoolplichtig op 01 september 2015. Wat er ook van zij, betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van het kind een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wist betrokkene dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing zijn dochter werd tijdelijk toegestaan om haar ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkene verblijft reeds meer dan 3 jaar en 9 maanden illegaal in België. Toen de dochter in de kleuterklas begon, waren haar beide ouders reeds illegaal in België. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun dochter hebben geschaad door zich te nestelen in precair verblijf.

Meester A. stelt dat betrokkene zich in augustus 2014 bij de Armeense Ambassade te Brussel aangeboden heeft om voor zijn in België geboren dochter (zie uittreksel uit het register van de akten van geboorte) de Armeense nationaliteit te bekomen. Er zou gebleken zijn dat het onmogelijk zou zijn om de Armeense nationaliteit te verkrijgen voor Milena. Er zou hiervoor een Belgische erkenningsakte voorgelegd moeten worden alsook een Armeens bewijs van ongehuwde staat, beide documenten zou betrokkene niet kunnen bekomen. Bijgevolg zou het kind betrokkene niet mogen vergezellen naar Armenië aangezien zij geen nationaliteit zou hebben. Het blijft hier echter bij een bewering die niet ondersteund wordt door officiële documenten. We lezen in artikel 11 van de “Wet van de Republiek Armenië met betrekking tot staatsburgerschap van de Republiek Armenië” (zie: Law of the Republic of Armenia on Citizenship of the Republic of Armenia (<http://www.refworld.org/docid/4e5cba1a2.html>) het volgende: “Article 11: the citizenship of a child born from the citizens of the Republic of Armenia. The child, whose parents hold the citizenship of the Republic of Armenia at the moment of his/her birth, acquires the citizenship of the Republic of Armenia regardless of the place of the birth.” Uit het thematisch ambtsbericht over Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie: Armenië (<http://www.google.be/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&frm=1&source=web&cd=4&cad=rja&uact=8&ved=0CDAQFjAD&url=http%3A%2F%2Fwww.rijksoverheid.nl%2Fbestanden%2Fdocumenten-en-publicaties%2Fambtsberichten%2F2011%2F04%2F01%2Fthematisch-ambtsbericht-staatsburgerschap-en-vreemdelingenwetgeving-in-de-republiek-armenie%2Fthematisch-ambtsbericht-staatsburgerschap-armenie.pdf&ei=fo-RVOyYHsnVPOzegeAM&usg=AFQjCNHBJaC-ib4RXntJZaKoGHYPHWOOPA>) blijkt dat de regels zonder onderscheid van toepassing zijn op zowel kinderen die zijn geboren binnen een huwelijk als buitenechtelijke kinderen. Bovendien bepaalt ook de Grondwet (artikel 30.1) dat elk kind dat afstamt van ten minste één Armeense ouder recht heeft op het Armeense staatsburgerschap (zie p. 11). Betrokkene legt geen document voor waarin gesteld wordt welke documenten hij precies voor dient te leggen voor het bekomen van identiteitsdocumenten voor zijn dochter, noch toont hij aan dat hij de gevraagde documenten onmogelijk kan bekomen. De raadsheer stelt dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden in het geval dit gezin uit elkaar gehaald zou worden. De partner van betrokkene die tevens de moeder van zijn kind is, werd op 15 april 2014 betrapt op zwartwerk. Er werd aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod voor een duur van 2 jaar betekend op 16 april 2014, zij heeft dus evenmin als betrokkene het recht om in België te verblijven. Daarenboven werd niet op gedegen wijze aangetoond dat de dochter van betrokkene geen documenten zou kunnen krijgen om naar Armenië te reizen. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft,

dient er dan ook opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Er wordt tevens beweerd dat artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens geschonden zou worden. Dit artikel stelt: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet." De raadsheer toont niet aan hoe dit artikel geschonden zou worden, het louter opsommen van artikelen uit allerlei verdragen wordt niet zomaar als buitengewone omstandigheid aanvaard, er dient op een met bewijzen ondersteunde en duidelijke manier aangetoond te worden, waarom en hoe deze artikelen geschonden zouden worden. Dit geldt ook voor de verwijzing naar artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke rechten: "1. Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam. 2. Een ieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting."

Betrokkene verwijst eveneens naar artikel 22 van de Belgische Grondwet: "Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht." Hierbij dient opgemerkt te worden dat het privé en gezinsleven in casu geëerbiedigd wordt, vermits de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zoals hierboven reeds uitgelegd, voor het hele gezin geldt.

De echtgenote van betrokkene is opnieuw zwanger en de vermoedelijke bevallingsdatum zou op 16 februari vallen (zie verklaring Dr. K. H). Voor het veilige verloop van de zwangerschap en de geboorte zelf zou het aangewezen zijn dat mevrouw in het België blijft. Zoals hiervoor reeds vermeld werd, werd aan mevrouw een inreisverbod betekend op 16 april 2014. Het de keuze van betrokkene en zijn partner geweest om desondanks in België te blijven en zwanger te worden, dit terwijl zij beiden wisten dat zij geen verblijfsrecht hadden. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

Tweede beslissing:

"A., Z. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Artashat op (...)1988 adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 03.09.2014 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 16.04.2014. Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 2 jaar, met name tot 15.04.2018. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

- Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 dagen betekend op 16.04.2014.

- Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."

Op 17 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor verzoeker en het kind de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 januari 2015. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: 04.02.1985
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië

en minderjarig kind:
S., M. geboren te Brasschaat op (...)2009

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu gaat het over een beslissing waarbij de humanitaire aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd, respectievelijk 8 jaar, niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste of tweede verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind dient bijgevolg vast gesteld te worden dat het beroep van de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

2.2 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag zonder voorwerp is verklaard omdat het aan verzoekster verboden is om zich op het grondgebied te bevinden. Aan verzoekster werd een inreisverbod voor twee jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Op 16 april 2014 werd zij hiervan in kennis gesteld. Gezien verzoekster hiertegen geen annulatieberoep heeft ingediend bij de Raad is dit inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Daarom is het haar verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden.

Verweerder kan niet worden gevolgd wat de door hem opgeworpen exceptie betreft.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat aan verzoekster een inreisverbod voor twee jaar ter kennis werd gebracht op 16 april 2014. Uit de stukken blijkt verder niet dat verzoekster hiertegen een annulatieberoep indiende.

Het inreisverbod is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat verzoekster daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG; Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 11 van de terugkeerrichtlijn bepaalt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a)

indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b)

indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (11), en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (12).

5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (13)."

Nederland heeft een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend bij het Hof van Justitie waarin zij vraagt om een leidraad voor de uitlegging van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: „terugkeerrichtlijn”), meer in het bijzonder van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. De prejudiciële vraag tot uitlegging van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn heeft aanleiding gegeven tot het recent uitgesproken arrest van het Hof van Justitie 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami.

Vooreerst wijst de Raad evenwel op de conclusie van advocaat-generaal E. Sharpston van 18 mei 2017 in de zaak Mossa Ouhrami waarin hij in paragraaf 39 stelt: *“Uit het bovenstaande volgt dat vanaf de datum van inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn, door de nationale autoriteiten uitgevaardigde inreisverboden een Europese dimensie kregen en derhalve moeten voldoen aan de regels van die richtlijn”* en in paragraaf 50 stelt: *“Ik beklemtoon hier dat in artikel 3, lid 6, en artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waarin het begrip „inreisverbod” is omschreven, niet wordt verwezen naar het recht van de lidstaten. Een inreisverbod is daarom dus duidelijk een Unierechtelijk begrip. De eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen „dat de bewoordingen van een bepaling van [het Unierecht] die voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform moeten worden uitgelegd, rekening houdend met de context van de bepaling en het doel van de betrokken regeling”*. De advocaat-generaal benadrukt dat dit beginsel ook geldt voor de bestanddelen van een inreisverbod, te weten de dimensie in de tijd ervan (aanvangstijdstip en duur), de territoriale dimensie (grondgebied van de lidstaten) en de juridische dimensie (verbod van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten) (par. 51). De advocaat-generaal adviseert het tijdstip waarop de derdelander het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten als aanvangstijdstip van het inreisverbod te hanteren (par. 58) en dat voor deze aanpak steun te vinden is in het doel, de opzet en de bewoordingen van de terugkeerrichtlijn, alsmede in de juridische aard van inreisverboden (par 59), *“Zoals ik heb uiteengezet, zijn inreisverboden geen autonome maatregelen maar gaan zij altijd gepaard met een terugkeerbesluit. (48) In samenhang beschouwd met het gebruik van het woord „inreis”, betekent dit dat de derdelander eerst het grondgebied van de lidstaten moet verlaten. Pas dan treedt het inreisverbod (dat eigenlijk een verbod is om het grondgebied weer in te reizen) in werking”* (par 59).

In het arrest van het Hof van Justitie, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami kan uitdrukkelijk worden gelezen dat voor het ingaan van een inreisverbod is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten en dat *“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, (...), wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”*, HvJ 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45 en 49.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in een illegale situatie bevindt die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster sinds de kennisgeving van het inreisverbod op 16 april 2014 het grondgebied heeft verlaten. Het onrechtmatig verblijf van verzoekster wordt beheerst door het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2014 en niet door het inreisverbod, dat pas, volgens de uitlegging van het Hof van Justitie, rechtsgevolgen heeft nadat verzoekster het grondgebied heeft verlaten. Aldus wordt de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, zoals uiteengezet door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, verworpen.

2.3 Ambtshalve dient de Raad evenwel te wijzen op een gebrek aan belang bij de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag van 3 september 2014 voor verzoekster zonder voorwerp is verklaard. Door een vernietiging van de beslissing dient de aanvraag van 3 september 2014 opnieuw te worden beoordeeld door de verwerende partij. Evenwel zijn de aangevoerde buitengewone omstandigheden in de aanvraag van 3 september 2014 reeds beoordeeld door de verwerende partij in de beslissing van 17 december 2014 waarbij de aanvraag voor verzoeker onontvankelijk is verklaard. Nu er geen afzonderlijke buitengewone omstandigheden zijn aangehaald voor verzoekster in de aanvraag van 3 september 2014, zal de verwerende partij aldus voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden verwijzen naar de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk is verklaard of zal zij de motieven in de voormelde beslissing herhalen. Uit de bespreking hieronder van het middel in 3.2 blijkt dat het middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk is verklaard, ongegrond is. De eventuele nietigverklaring van de beslissing van verzoekster kan haar aldus geen bijkomend nut meer verschaffen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. In de gegeven omstandigheden kan verzoekster geen belang meer aantonen bij de nietigverklaring van de beslissing van 17 december 2014 waarbij de aanvraag zonder voorwerp is verklaard aangezien de vernietiging haar geen voordeel kan verschaffen, nu de buitengewone omstandigheden zijn beoordeeld in de beslissing van verzoeker en het middel gericht tegen deze beslissing ongegrond is. De eventuele nietigverklaring van de beslissing van verzoekster kan geen nuttig effect sorteren. Het beroep is wat deze beslissing betreft dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2.4 Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat er een gebrek aan samenhang is tussen de eerste bestreden beslissing en de derde bestreden beslissing. Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden op een afzonderlijke rechtsgrond zijn genomen. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds zonder voorwerp wordt verklaard als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten, zonder evenwel in hun verzoekschrift aan te geven waarom het naar hun mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te

houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste twee bestreden beslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. Ter terechtzitting geeft de raadvrouw van verzoekers weliswaar aan te volharden in haar verzoekschrift zonder evenwel de samenhang tussen beide beslissingen aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste of tweede bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor automatisch in het gedrang komt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst en tweede bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep gericht tot de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard

3.1 In het middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Doordat verweerder het verzoek tot regularisatie ex art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde onder de motivering dat er geen probleem zou zijn om dochter Milena de Armeense nationaliteit te laten verkrijgen.

Terwijl verzoekers zich wel in een buitengewone omstandigheid bevinden conform art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet.

Zodat de beslissing houdende onontvankelijkheid foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Toelichting: De bestreden beslissing haalt aan dat verzoeker zich niet in een buitengewone omstandigheid zou bevinden, zodat hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf dient in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker gaat niet akkoord met de overweging dat M. automatisch de Armeense nationaliteit zou verkregen hebben. Reeds een eenvoudige lezing van de geboorteakte.

In het verzoekschrift hebben verzoekers omstandig het administratief probleem uiteengezet, waarom hun dochter geen Armeense nationaliteit kon krijgen.

In de bestreden beslissing is men daar gewoon over gestapt, zonder op de problematiek te antwoorden.

Het is weliswaar correct dat M. de Armeense nationaliteit zou moeten krijgen, maar gelet op alle administratieve obstakels wegens de specifieke situatie van verzoekers, is dat de facto gewoon onmogelijk.

Verzoekers bevinden zich dan ook weldegelijk in een buitengewone situatie.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel waarin zij de schending opwerpen van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele

motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekers betogen dat de beslissing foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid of de beslissing te 'hervormen'.

Verzoekers betogen dat ze niet akkoord gaan met de overweging dat hun dochter de Armeense nationaliteit kan krijgen. Zij hebben in hun aanvraag omstandig hun probleem waarom hun dochter geen Armeense nationaliteit kan krijgen uiteengezet en verweerder heeft in de bestreden beslissing daar niet op geantwoord. Gelet op alle administratieve obstakels wegens de specifieke situatie van verzoekers is dat *de facto* onmogelijk.

De Raad leest in de aanvraag van 3 september 2014 dat de Armeense ambassade aan verzoekers een bewijs van ongehuwde staat uit Armenië heeft opgevraagd, alsook de Belgische erkenningsakte van het kind. Verzoekers zijn slechts voor de kerk gehuwd en niet voor de staat. De Belgische overheid heeft evenwel de erkenningsakte opgemaakt als zijnde een kind geboren in het huwelijk en daardoor is er geen erkenningsprocedure gebeurd. Verzoeker stelt dat hij hierdoor de Belgische erkenningsakte niet kan voorleggen aan de Armeense ambassade. Het kind mag evenwel niet met haar ouders naar Armenië reizen aangezien ze geen nationaliteit heeft.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder daaromtrent het volgende: *“Meester A. stelt dat betrokkene zich in augustus 2014 bij de Armeense Ambassade te Brussel aangeboden heeft om voor zijn in België geboren dochter (zie uittreksel uit het register van de akten van geboorte) de Armeense nationaliteit te bekomen. Er zou gebleken zijn dat het onmogelijk zou zijn om de Armeense nationaliteit te verkrijgen voor M.. Er zou hiervoor een Belgische erkenningsakte voorgelegd moeten worden alsook een Armeens bewijs van ongehuwde staat, beide documenten zou betrokkene niet kunnen bekomen. Bijgevolg zou het kind betrokkene niet mogen vergezellen naar Armenië aangezien zij geen nationaliteit zou hebben. Het blijft hier echter bij een bewering die niet ondersteund wordt door officiële documenten. We lezen in artikel 11 van de “Wet van de Republiek Armenië met betrekking tot staatsburgerschap van de Republiek Armenië” (zie: Law of the Republic of Armenia on Citizenship of the Republic of Armenia (<http://www.refworld.org/docid/4e5cba1a2.html>) het volgende: “Article 11: the citizenship of a child born from the citizens of the Republic of Armenia. The child, whose parents hold the citizenship of the Republic of Armenia at the moment of his/her birth, acquires the citizenship of the Republic of Armenia regardless of the place of the birth.” Uit het thematisch ambtsbericht over Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie: Armenië (<http://www.google.be/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&frm=1&source=web&cd=4&cad=rja&uact=8&ved=0CDAQFjAD&url=http%3A%2F%2Fwww.rijksoverheid.nl%2Fbestanden%2Fdocumenten-en-publicaties%2Fambtsberichten%2F2011%2F04%2F01%2Fthematisch-ambtsbericht-staatsburger-schap-en-vreemdelingenwetgeving-in-de-republiek-armenie%2Fthematisch-ambtsbericht-staatsburger-schap-armenie.pdf&ei=fo-RVOyYHsnVPOzegeAM&usg=AFQjCNHBJaC-ib4RXntJZaKoGHYPHWO0PA>) blijkt dat de regels zonder onderscheid van toepassing zijn op zowel kinderen die zijn geboren binnen een huwelijk als buitenechtelijke kinderen. Bovendien bepaalt ook de Grondwet (artikel 30.1) dat elk kind dat afstamt van ten minste één Armeense ouder recht heeft op het Armeense staatsburgerschap (zie p. 11). Betrokkene legt geen document voor waarin gesteld wordt welke documenten hij precies voor dient te leggen voor het bekomen van identiteitsdocumenten voor zijn dochter, noch toont hij aan dat hij de gevraagde documenten onmogelijk kan bekomen.”*

Waar verzoekers betogen dat verweerder geen antwoord heeft geformuleerd op de door hen vermelde buitengewone omstandigheid kan de Raad verzoekers aldus niet volgen. De Raad leest in de bestreden beslissing dat het ganse betoog van verzoekers in verband met de nationaliteit van hun kind niet wordt ondersteund door een officieel document. Verzoekers betwisten dit niet, laat staan dat ze het weerleggen. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de ‘administratieve obstakels’ leggen zij geen bewijzen ter staving van hun beweringen voor. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit artikel 11 van de wet van de Republiek van Armenië volgt dat het kind, wiens ouders de Armeense nationaliteit bezitten, eveneens de nationaliteit krijgt van de Republiek van Armenië, onafhankelijk van de geboorteplaats. Volgens het thematisch ambtsbericht over Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving zijn de regels van nationaliteit zonder onderscheid van toepassing op zowel kinderen binnen het huwelijk geboren als buitenechtelijke kinderen. Verzoekers leggen geen enkel attest voor waarin door de ambassade werd gesteld welke documenten zij dienen voor te leggen voor het bekomen van identiteitsdocumenten voor hun dochter en evenmin tonen zij aan dat zij de gevraagde documenten onmogelijk kunnen bekomen. De bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden ligt bij verzoekers.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder een verkeerde voorstelling had van de feiten of geen rekening heeft gehouden met bepaalde feiten.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN